

CS

Slavnostní zahájení

Čtvrtek 18. září 2014, 19:00

Klášter sv. Marie

Katedrála sv. Gertrudy

Eröffnungsfeier Tschechisch

Kongresové responsorium VSTAŇ A JDI

Vstaň a jdi, vždyť cestu znáš.
Spoj se s ostatními v jedno.
Tvé rty se samy rozezpívají,
a píseň naplní celou zemi.
Vstaň a jdi v pokoji.

Chvalořečení Boha nad vodou.

Milosrdný Bože,
Chválíme tě, že jsi nás shromáždil do jednoho společenství
církve, kterou povoláváš ze všech kmenů. Chválíme tě skrze
tvého Syna Ježíše Krista, v němž jsi nám skrze křest dal
nový život. Děkujeme ti, že jsme ve křtu s Kristem zemřeli a
budeme spolu s ním vzkříšeni do tvé slávy.

Ať tě lid chválí, o Pane, ať tě všichni lidé chválí.

Ty jsi učinil vodu znamením tajemství křtu: na počátku
stvoření se tvůj Duch vznášel nad vodami a ty jsi stvořil
nebesa i zemi.

V daru vody vyživuješ a udržuješ všechno při životě. Ve
vodách potopy jsi zahubil zlé, zachránil ty, které sis vyvolil:
Noeho a jeho blízké.

Svůj lid Izrael jsi v podobě ohnivého sloupu provedl Rudým
mořem z otroctví do svobody tvé zaslíbené země.

Ať tě lid chválí, o Pane, ať tě všichni lidé chválí.

Ve vodách Jordánu byl tvůj Syn pokřtěn od Jana Křtitele a
pomazán tvým Svatým Duchem.

Abychom uvěřili, vyšla na kříži krev a voda z jeho boku.

Ve křtu na svou smrt a vzkříšení nás tvůj milovaný Syn, náš Pán Ježíš Kristus osvobodil od okovů hříchu a smrti. Otevřel nám cestu k radosti a svobodě věčného života u tebe, náš Otče.

V poslušnosti jeho příkazu zvěstujeme jeho smrt a chválíme jeho vzkříšení až do posledních koutů země a u všech národů, a křtíme ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Ať tě lid chválí, o Pane, ať tě všichni lidé chválí.

Dobrořečení a chvála ti buď za vodu našeho křtu a za tvé slovo, které nás skrze tuto vodu zachránilo.

U této křtelnice tě prosíme, Svatý Bože: Vdechni svého Svatého Ducha všem, kteří se zde dnes shromáždili ke tvé chvále, a celému svému stvoření.

Osvětli dny, které leží před námi, strhni překážky, které mezi námi a tebou ještě leží, omyj nás od našeho hříchu, který v nás ještě setrvává, a zbav nás všeho zlého, co nás obklopuje.

Utiš naši žízeň svou živou vodou: Ježíšem Kristem, naší spásou a naším vykupitelem, který žije a kraluje v jednotě s tebou a Duchem Svatým, Bůh od věčnosti do věčnosti. Amen.

Ať tě lid chválí, o Pane, ať tě všichni lidé chválí.

Všichni jsou nyní pozváni, aby si připomněli svůj křest tím, že od biskupů přijmou znamení kříže křestní vodou.

Všichni se odeberou ke čtyřem místům, kde stojí biskupové a jáhni s křtelnicemi.

Biskupové

Ať tě Boží dar oživuje a posiluje!

Všichni se vrátí na místa

Skutky apoštolů 8, 26 - 40

Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná. Filip se vydal k

té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandaky, to jest etiopské královny. Ten vykonal pouť do Jeruzaléma a nyní se vracel na svém voze a četl proroka Izaiáše. Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“ Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyloží!“ A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho. To místo Písma, které četl, znělo: „Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa. Ponížil se, a proto byl soud nad ním zrušen; kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.“ Dvořan se obrátil k Filipovi: „Vylož mi, prosím, o kom to prorok mluví – sám o sobě, či o někom jiném?“ Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše. Jak pokračovali v cestě, přijeli k místu, kde byla voda. Dvořan řekl: „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“ Filip mu řekl: „Jestliže věříš celým svým srdcem, nic tomu nebrání.“ On mu odpověděl: „Věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip je pokřtil. Když vystoupili z vody, Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale radoval se a jel dál svou cestou. Filip se pak ocitl v Azótu. Procházel všemi městy a přinášel jim radostnou zvěst, až se dostal do Cesareje.

Kázání

*Český
překlad*

Skutky apoštolské 8, 13-35

Milé sestry a bratři,

Santiago de Compostela, město na severu Španělska, kde se nachází hrob apoštola Jakuba, je již po staletí cílem tisíců poutníků. Často přicházejí pěšky. Protože při chůzi – která

trvá celé dny – se život navrácí zpět ke své podstatě. Tak své místo nachází i zranitelnost. Zranitelnost je zapotřebí k tomu, abychom se sami poznali. Jsme lidé na cestě směřující k jednomu cíli: k poznání sebe samotných a k poznání Boha. Obojí jde ruku v ruce.

Naším cílem nebylo Santiago de Compostela, nýbrž Utrecht. Dnes jsme nepřišli pěšky a nemáme zde hrob apoštola, máme však stejnou naději: Aby tento kongres přispěl k tomu, abychom se sami lépe poznali a pocítili přítom Boha ve své blízkosti.

Poznáváme se i v Etiopanovi jedoucím na voze a jeho otázkách. Je člověkem hledajícím, člověkem vážným, který hledá v složitých knihách odpovědi na životní otázky. Je eunuchem, do jehož života bylo násilím zasaženo, aby byl přizpůsoben nějakému systému. Je to systém etiopské královny, ve kterém se stal dvořanem. Proto musel přestat být mužem.

Etiopan je mužem, který se řídí normami, které jsou od něj očekávány. To jej však činí osamělým. Nemůže jinak, než si položit otázku: jakým způsobem může můj život ještě nést plody? Hledá Boha, je veskrze zbožným člověkem. A přesto se z poutní cesty do Jeruzaléma vrací zpět.

Též Ježíšův život byl poutí do Jeruzaléma. Lukáš píše o tom, že Ježíš stoupal do Jeruzaléma. V tomto městě se mělo vyjevit, kým ve skutečnosti je. Ostatně - byl Ježíšův život skutečně plodný?

Též Filip hledá. Nehledá v první řadě v učených knihách, ale naučil se naslouchat. Filip je věřící, který zůstává bdělým. Víra je věcí pozornosti. V životě se skrývá pozvání. Možná je to přímo Bůh, který tě oslovuje v osobě anděla: Vstaň a jdi! Cesta vede skrze poušť. Je to osamělá cesta. Ale ten, kdo bdí, nachází spolupoutníky. Tak to bylo přeci i s učedníky, kteří po Ježíšově popravě šli do Emauz?

Na cestě do Emauz se k nim připojil jeden člověk, který se učedníků zeptal: O čem rozmováváte? (srov. Lk 24, 17). Ježíš je spolupoutníkem, který klade otázky. Zve, ale nenutí. Je tam kvůli učedníkům, ne kvůli sobě.

Tak i Filip běží vedle vozu. Trvá to chvíli, než zapřede rozhovor.

Klást otázky, nejen jít po společné cestě: Není to poslání církve ve světě? Nečinila tak generace zakladatelů starokatolictví? Klást otázky ohledně toho, co se děje, abychom nacházeli skutečné významy skryté pod povrchem. Církev je společenstvím, ve které se skutečně snažíme přijít na kloub tomu, co lidé zažívají: vložit prst do rány zla a přitakat dobru. To vyžaduje odvahu i nasazení. Vyžaduje to připravenost poznat sebe a Boha.

Proto se stále vrací otázka: Kým vlastně jsem? Co to je – člověk? Proč stojí zato život žít?

Etiopan čte Izajáše. V této souvislosti je významný text: "Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa ... kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen." (Sk 8, 32-35)

Je to jeden z citátů o *trpícím služebníkovi*. V této písni první křesťané rozpoznali Ježíše. Aniž by si to uvědomoval, i Etiopan se v této písni poznává. I on je mužem bez potomstva a proto se zdá být mužem bez budoucnosti. Jeho plodnost mu byla odňata. Co činí jeho život životem, který stojí za to žít?

Vzpomenete si, jak Ježíš mlčel před Pilátem a velekněžími. Pilát nechal Ježíše spoutat a ukázal ho shromážděnému lidu: *Hle, člověk!* Jako kdyby evangelium chtělo říci: člověk je vždy člověkem zranitelným, obětí. To se může přihodit nám všem. Některým z nás se to i stalo. Kdo si to uvědomí, pozná své skutečné já.

Není zranitelnost osudem nás všech? Neděláme proto vše, abychom ji zapudili, abychom se jí vyhnuli? Ne, toto není osud. Je to radost a je v Božích rukách.

Přesně to vysvětluje přátelsky Filip Etiopanovi: Lidé jsou

vzájemně v rukách druhých lidí. Ježíšovo mlčení v jeho posledních hodinách v Jeruzalémě je znamením Boží otřesenosti nad tím, že lidé si vzájemně usilují o život. Kdo zvěstuje Ježíše, zvěstuje Boží hněv nad ponižováním člověka. Kdo si Boží hněv uvědomí, má již dost takzvané normálního chodu věcí v etablovaných strukturách, které slouží nadvládě jednoho člověka nad druhým.

Být pokřtěn znamená být ponořen do Božího hněvu, do Boží otřesenosti, aby člověk mohl být vzkříšen jako člověk, který se stará o druhého člověka a o svět. Bůh v nás probouzí vědomí, že nejsme stvořeni k tomu, abychom si byli vzájemně pány, ale abychom si vzájemně sloužili. To činí náš život plodným.

Pokud se život zdál být pouští a samotou, objevuje se voda: plodná voda nového života ve spojení s druhým. To je křestní voda, do které sestupují Filip a Etiopan. To je tím, co Etiopanovi chybělo na jeho pouti do Jeruzaléma: zkušenost Boží otřesenosti z vyloučení. A v této zkušenosti se vytváří jeho nová životní zkušenost. A příběh vypráví, že dvořan se *radoval a jel dál svou cestou* (Sk 8,39).

Stejnou křestní vodou jsme právě byli pokřtěni. Proto přejí nám všem, abychom nacházeli podobné zkušenosti. Abychom se vzájemně lépe poznali a mohli zakusit onu vášeň, se kterou se Bůh rozhodl pro nás. Ne pro naši panovačnost, ale právě pro naši zranitelnost. Abychom se otevřeli zkušenosti spojení jeden s druhým, s ostatními a s Bohem. Abychom se otevřeli Boží otřesenosti nad zlem, nad člověkem a připojili se k Božím nadšením z krásného a dobrého.

Jeden pravoslavný teolog mi vyprávěl, že východní křesťané mají přinejmenším sedm svátostí, a že jedna ze svátostí mimo okruh tradičních svátostí je mystérium přátelství. Přátelství je dlouhodobý vztah, který není založen jen na společných zájmech a stejných pocitech, ale především na vědomí toho, že jeden druhému může být užitečný při hledání toho, co to je život, i toho, že jsme spolupoutníky.

Děkuji, že jste přijeli. Jsem vděčný, že s Vámi tuto cestu smím podstoupit.
Vítejte!

PŘÍMLUVY

Modleme se v míru k Pánu, našemu Bohu.

Za kongres, za církev a za svět

Let us pray

for all who have assembled here
to meet en to encourage each other;
that we will be accessible to God and his world,
so that our congress may be a sign
of community that crosses many borders.

Let us pray

for the Church, the body of Christ,
for solidarity among her multi-colored members
in their celebrating and servitude,
so that she, on the foundation of apostles and prophets,
may be built into a holy temple in the Lord,
a refuge for very many.

Let us pray

for the nations of our world and their leaders,
for all who in these times of murderous violence
seek to keep this world secure and free,
that we will participate in the responsibility
of all religions and all people of good will
to make the earth flower
as a garden of peace and justice.

OTČENÁŠ

každý ve svém jazyce

KONGRESOVÁ MODLITBA

Pane, náš Bože,
jak bychom mohli vstát
a jít k tobě a ke svým bližním,
kdybys to nebyl ty sám, kdo nám ukazuje cestu.

Prosíme tě:

Ukaž nám toho, který je naším pokojem a naší cestou,
Ježíše Krista, našeho Pána;
probud' nás k životu ve tvém Duchu,
abychom povstali jako tví synové a dcery,
znovuzrozené lidstvo, které je připraveno k tomu
vyznávat tě slovem i činem
jako Boha svých životů,
nyní i navěky.

Welcome

Frank de Haart, President of the Congres

Today the 31st International Congress of the Old Catholics starts. A tradition since 1890 in which old Catholics find their way to this gathering Europe.

We welcome you to Utrecht, a Dutch city with a rich history both in the Netherlands and in our communion. Tomorrow we start the program at the oldest site of Utrecht, the Cathedral Square. The place where the Romans around 50 AD have created the basis for the city of Utrecht. On the banks of the Rhine, they built the "Castellum Traiectum" of wood and earth. This fort was part of the defensive border along the northern border of the Roman Empire. It can be visited at the 'attraction' DomUnder " which is a highly recommended underground exploration.

In 690 the Anglo-Saxon missionary and bishop Willibrord founded within the largely deserted border post Utrecht a

spiritual center with a number of churches.

From this developed the complex of the cathedral dedicated to Saint Martin. Since the eighth century, it was the seat of the bishop in Utrecht, and therefore it was the religious center of the Northern Netherlands. Because the tearing of the Catholic churches and the formation of the Old Catholic Church, from 1723 on this city has had two bishops .

The most prestigious project of the fourteenth century was the construction of the colossal Cathedral Tower, one of the largest towers that had been built up to then.

In the sixteenth and seventeenth centuries Utrecht played with his Utrecht School an important role in Dutch painting. In the first half of the seventeenth century Utrecht University was founded.

From the beginning of the 19th century, the city was gradually expanded and became the fourth largest city in the Netherlands. And is seen as the center of our country, especially given the track junctions which can be found here.

As congress committee we are proud to welcome you these various historic buildings. I told you about the Dom and the cathedral.

The oldest part of the Academy Building, the Union of Utrecht Hall or Aula, exists since 1462 In 1579 the Union of Utrecht was signed here, which is considered the beginning of the Dutch state. Which sometimes confuses people with the to our church known Union of Utrecht.

Paushuize is a city palace which was originally built for the sole Dutch Pope ever known, Pope Adrian VI. And it was

recently restored.

Saint John's Church is from the 13th century and is one of the five canons churches.

The congress committee has enjoyed working on the organization of this conference for more than two years now. Starting with the core group of 10 people recently more than one hundred people are involved in the preparations. I want to make use of this opportunity to thank these volunteers warmly for their efforts.

The mission of the International Bishops Conference was making a compact three-day congress. We have tried to create a varied program. In this Congress, "Get up up and Go" we literally take you on a journey. In the program you will miss the familiar trip, and the international folklore evening. Choices we had to make because of the fewer number of available days. The conference will not be concluded with a formal session and vote on resolutions.

I was asked as chairman to prepare this congress, but will leave the day chairmanship to others. Today and other days you will see Mr. Bert Maan guide you through the program, tomorrow Henriette Maan will do this for you. As already mentioned, we were able to contract the most beautiful locations. All nearby one another. Our prognosis was based on about 400 participants. But the Saturday afternoon celebration, however, we expect more than 750 visitors. We are pleased that we may receive our former queen and now Her Royal Highness Princess Beatrix at the commemoration of 125 years Union of Utrecht. Unfortunately, we cannot make the churches bigger than they already are and do we have to keep in mind the safety of the participants . This means that space may be tight and we ask your understanding for this.

You were able to have an insight at program already. In terms of content, the Archbishop will share this with you.. If you have questions about the program there are many volunteers who can lead the way, to answer questions, help with tourist information, or ordering a taxi for you.

Both here and at the various locations there are always information desks available.

You can follow the conference on the site of the conference, or via twitter.

May I hereby open the conference by welcoming all of you.

Kongresová píseň ,Na cestě‘

Stále na cestě, ještě dlouho do cíle,
suchou zemí, kde pálí žízeň,
prázdná nádoba, otevřené dlaně,
srdce, které by chtělo naslouchat,
otevřená kniha, ale to co čtu
uniká mému chápání.

Kdo mě povede? Kdo mi otevře slovo,
kdo se ke mě připojí a uslyší to co zní,
kdo mě vezme za ruku a ukáže mi
život, který stojí za to žít?
Jak mohu slyšet němého beránka,
uniká mému chápání.

Duch posílá vykladače:
muže co dokáže vest a učit,
stará proroctví zaznívají nanovo,
a hledají své naplnění –
beránkem je Kristus

a my již nejsme sami.

Ponořeni ve vodu a v ducha,
rozkvétáme a náš květ přináší plody.
Jako služebníci přicházíme
abychom na zem přinesli tvé království.
Naše srdce nepotřebuje jiný poklad
protože jen ty sám jsi Bůh.

Welcoming address

+ Joris Vercammen

It is a great pleasure to welcome you all to the 31st International Old Catholic Congress. The congresses look back on a tradition that is almost as old as the Union of Utrecht itself. The first congress was held in Cologne in 1890. Since then the form and the expectations have changed, but the congress remains perhaps the most important meeting place for Old Catholics. Here we come together with a wide cross-section of other believers and reflect on our own witness. The congress has always focused on three aspects: connecting, reflecting or learning, and celebrating. This time our celebrations are taking place in Utrecht, where the courageous bishops of the German diocese, the Swiss diocese, and from Haarlem, Deventer and Utrecht met in 1889 to unite their churches as witness for the whole Church. From that time Utrecht became a symbol of their ecumenical enthusiasm. Later, others followed in their footsteps. The bishops' meeting took place in the former bishop's house, just a few hundred metres away from this cathedral. This year's congress marks the 125th anniversary of their momentous decision. And now we have all come to Utrecht with a similar enthusiasm for the Catholic imprint of our church and for Christian unity. This cathedral, which celebrated its 100th anniversary on 14 May, is an expression of a renewed self-confidence that followed the foundation of the Union of Utrecht. We hope that this congress will also

strengthen us in our Old Catholic way of being Christians. All of us belong to member churches of the Union of Utrecht, and that is why Utrecht is also your city. A journey to Utrecht is a journey to place that is close to your heart or, if you like, a pilgrimage to your own spiritual roots.

Of the Christians gathered here, some were born Old Catholics and others might only recently have become Old Catholics. But all of us are members of a community that longs to share the witness of the Gospel with the world. There is much we can still learn about how to do that as Old Catholics. And we do so because there is too much violence in the world, too little respect, too little joy in people's hearts, too much despair, too much superficiality and too little liturgy, too much ideology and too little poetry, too much individuality and too little community. Old Catholics are receptive to what life gives us, and they are open-minded about the questions the world faces today. And they are committed to God's dream of a new world and a new heaven. That is why they become involved with others in a solidarity that is experienced as grace, to work with God to achieve the quality of life that His Kingdom promises. Receptiveness, commitment and involvement: That's what we're here for! We are on a pilgrimage that can bring us closer to our own time as well as to God; closer to the unrest in our world as well as to the peace of God; and closer to the questions in our own hearts as well as to God.

We are delighted that so many young people have come here to join us on this pilgrimage. More than 60 young people from several countries will be journeying together through their own programme, but sometimes our paths will join. We hope that they will be encouraged by the days they spend together. They should know that the church cannot fully be the church without them. We need the impatience of youth! Our pilgrimage will lead us to a major celebration on Saturday afternoon and evening. St. Martin's Cathedral (the Domkerk), where we will be celebrating, is a symbol of ecumenical and interreligious cooperation in the Netherlands.

That is why we are at home there. It is the medieval successor of the seventh-century St. Willibrord's Church, and it connects us to the missionary church of the first millennium.

"Zwar unterwegs, doch unbestimmt,
die trock'ne Erde, durstig, dürr,
gleich' einer Schale, off'nen Händen,
hör' ich mit wachem Herzen.
Ein off'nes Buch, doch was ich les'
versteh' ich nicht allein."

(from the congress song)

To remind us that we are walking together on our journey!
Let us now set out on our pilgrimage. Thank you for being
part of it.